

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10Co/216/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1712205107
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 10. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ayše Pružinec - Erenová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2017:1712205107.3

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ayše Pružinec Erenovej a členov senátu JUDr. Blanky Podmajerskej a JUDr. Romana Majerského v právnej veci žalobcu: KOVOPROJEKT Bratislava a.s., Ružová dolina č. 6, Bratislava, IČO: 31 322 131, zastúpený: Barger Prekop s.r.o., Mostová ul. č. 2, Bratislava, IČO: 36 869 724, proti žalovanému: G.. H.Í. E., U.. XX. XX. XXXX, R. L. Č.. XX, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, na odvolanie žalovaného proti uzneseniu Okresného súdu Pezinok zo dňa 04. apríla 2017, č. k. 5C/61/2012 - 686 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Pezinok zo dňa 09. júna 2017, č. k. 5C/61/2012 - 721, takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie m e n í tak, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia z a m i e t a .

odôvodnenie:

1.

Súd prvej inštancie napadnutým uznesením v spojení s opravným uznesením nariadil neodkladné opatrenie, ktorým uložil žalovanému povinnosť zdržať sa prevodu vlastníckeho práva k pozemku nachádzajúcemu sa v katastrálnom území G., O. G., O. D., Y. Okresný. Ú. D., L. O., H. A. „, na M. H. Č.. XXXX K. D. Č.. XXXX, N. D. - Q. D. K. U. O. H. X.XXX G.X, a to až do právoplatného skončenia vo veci samej v konaní vedenom Okresným súdom Pezinok pod spisovou značkou 5C/61/2012. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 324 ods. 1, § 325 ods. 1, § 325 ods. 2 písm. c), § 326 ods. 1, § 329 ods. 2 C. s. p. a vecne dôvodnosťou podaného návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia v celom rozsahu, keď mal z obsahu priložených listinných dôkazov a na základe dôkladného opisu rozhodujúcich skutočností (napr. o účelovom vyvolaní, resp. udržiavaní exekučného konania žalovaným) za dostatočne osvedčenú potrebu/naliehavosť bezodkladnej, predbežnej a dočasnej úpravy pomerov medzi žalobcom ako navrhovateľom neodkladného opatrenia a žalovaným ako tým, voči komu návrh na nariadenie neodkladného opatrenia smeruje. Uviedol, že žalobca v postačujúcej miere a hodnoverným spôsobom osvedčil tak dôvodnosť, ako aj trvanie svojho nároku (určenie nadobudnutia vlastníckeho práva žalobcu k pozemku vydržaním), ktorému má byť nariadením neodkladného opatrenia poskytnutá ochrana, a to opisom rozhodujúcich skutočností (týkajúcich sa okrem iného napr. aj dobromyseľnosti počas plynutia vydržacej doby), poukazujúc pritom na závery vyplývajúce z rozhodovacej činnosti vyšších súdnych autorít v tejto veci s tým, že v nadväznosti na splnenie zákonných podmienok pre nariadenie neodkladného opatrenia rozhodol tak, že návrhu vyhovel napriek tomu, že doposiaľ rozhodol vo veci samej tak, že žalobu žalobcu zamietol, rešpektujúc právne závery vyplývajúce z doterajších rozhodnutí najvyšších súdnych autorít v tejto právnej veci (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo 719/2015 z 29. 09. 2016, nález Ústavného súdu SR č. k.: II. ÚS 866/2014-42 z 11. 12. 2014, uvedený nález bol vydaný dňa 20. 08. 2015, pozn. odvolacieho súdu), ktoré sú pre súdy nižšej inštancie (okresné a krajské súdy právne záväzné a ktoré svedčia v prospech žalobcu a jeho nároku, odvolávajúc sa pritom na čl. 2 ods. 1, 2 C. s. p., podľa znenia ktorého: „Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej

istoty. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo“. Poukázal na skutočnosť, že v tomto prípade za daných skutkových okolností predstavuje návrh na nariadenie neodkladného opatrenia spočívajúceho v zákaze nakladania s určitými právami (konkrétne s vlastníckym právom žalovaného k pozemku, ktorý je predmetom tohto konania) jediný prostriedok, prostredníctvom ktorého sa môže žalobca domáhať ochrany svojho nároku v snahe predísť zmareniu konania vo veci samej a de facto vzniku nenávratného stavu, čo je v súlade napr. aj s uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 M Cdo 20/2010 zo dňa 13. 10. 2011, v ktorom Najvyšší súd dospel k záveru, že „súdny exekútor môže aj po podaní žaloby o vylúčenie veci z exekúcie v exekúcii pokračovať, vykonávať úkony exekučnej činnosti a realizovať predaj veci na dražbe aj vtedy, ak konanie o vylúčenie veci z exekúcie nebolo právoplatne skončené“, z čoho teda vyplýva, že žalobca by iba samotnou žalobou o vylúčenie veci z exekúcie nezabránil predaju pozemku na dražbe exekútorom s tým, že pre úplnosť súd prvej inštancie poukázal aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 MCdo 22/2007 zo dňa 28. 04. 2008, z obsahu ktorého vyplýva, že „zákaz vykonania exekúcie predajom nehnuteľností možno spájať len s predbežným opatrením, ukladajúcim povinnému zdržať sa prevodu vlastníckeho práva, vydaným v konaní o určovacej žalobe, predmetom ktorej je určenie vlastníckeho práva k exekvovanej veci“. Uviedol, že nakoľko medzi stranami existuje právny vzťah /pomer/, charakter ktorého si vyžaduje bezodkladnú úpravu, nariadil neodkladné opatrenie z dôvodu, že ak by tak neurobil, vytvoril by tým priestor pre také právne úkony (výkon exekúcie predajom pozemku, ktorý je predmetom tohto konania), ktoré by svojou povahou a mierou závažnosti mohli vytvoriť nenávratný stav, následkom ktorého by bolo zmarenie pojednávania vo veci samej a v konečnom dôsledku aj porušenie ústavného práva žalobcu na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle článku 46 Ústavy SR s tým, že vyhovením návrhu na nariadenie (zrejme nariadenie, pozn. odvolacieho súdu) neodkladného opatrenia, sa predovšetkým snaží zabrániť zmareniu konania vo veci samej, nakoľko otázka určenia vlastníckeho práva k predmetnému pozemku je naďalej spornou, o čom svedčia aj vyššie zmienené rozhodnutia najvyšších súdnych autorít, pričom reálne je možné očakávať značný časový odstup/interval, kým odvolací súd opätovne rozhodne vo veci samej a teda existuje dôvodná obava, že ešte skôr, ako odvolací súd vydá rozhodnutie, môže dôjsť k výkonu exekúcie práve predajom pozemku, o ktorý v tomto konaní ide, čo by samo o sebe zapríčinilo, že by sa toto civilné sporové konanie stalo bezpredmetným, keď trvanie neodkladného opatrenia limitoval okamihom právoplatného skončenia konania vo veci samej, ktorým je konanie o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. Súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že vzhľadom na uvedené okolnosti a s prihliadnutím na charakter sporu má za to, že nariadené neodkladné opatrenie je dostatočne primerané zabezpečovaniu nároku, pričom sa tým neprimeraným spôsobom nezasahuje do právnych vzťahov.

2.

Proti tomuto uzneseniu podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že je za súčasného stavu nevykonateľné, nakoľko s pozemkom nakladať nemôže, keďže mu to exekútor zakázal ešte v roku 2012, ako aj ďalších päť exekútorov, ktorí zriadili na pozemok exekučné záložné právo a navrhol napadnuté uznesenie v celom rozsahu zrušiť. Uviedol, že argumenty žalobcu a ním predkladané dôkazy nepreukazujú ním tvrdené obavy, že by predmetný pozemok scudzoval, keď žalobca svoje tvrdenia odôvodnil výmyslami o zinscenovaní exekúcií „vzhľadom na osobu D. E.L. a nepravdivým ohováraním jeho osoby a zároveň konaniami, ktoré s vecou nesúvisia. Namietol, že súd prvej inštancie pripisuje tvrdeniam žalobcu, ktorý ho vykreslil ako osobu používajúcu nekalé praktiky takú dôležitosť a váhu, že návrhu žalobcu vyhovel a obmedzil jeho vlastnícke právo a poukázal na rozhodnutie súdu prvej inštancie v merite veci, ktorým žalobu žalobcu zamietol, keď správnosť tohto rozhodnutia potvrdil aj Krajský súd v Bratislave s tým, že odvolací senát (správne dovolací súd) Najvyššieho súdu SR toto právoplatné rozhodnutie zrušil iba z procesných dôvodov a rozhodne nenariadil vydať neodkladné opatrenie, a preto súd prvej inštancie popiera svoje vlastné rozhodnutie napriek tomu, že dokazovanie je skončené a žiadne dôkazy nie sú a ani žiadne neboli prezentované. Vytkol súdu prvej inštancie, že nerešpektuje právoplatný rozsudok Krajského súdu v konaní 3Co/566/2014 - 540, ktorým bolo určené, že je vlastníkom pozemku a v ktorom bola aj riešená a prejednaná otázka jeho vydržania žalobcom, ktorú vyhodnotil ako nedôvodnú. Poukázal na skutočnosť, že vo veci rozhodovalo už asi 20 sudcov, Okresný súd 1 x, Krajský súd 3 x, Najvyšší súd 2 x a Ústavný súd 1 x z čoho vyplýva, že vec je za obdobie od roku 1991 do roku 2017 zrejme dostatočne preskúmaná a konanie 5C/61/2015 je duplicitným konaním k tej istej veci. Uviedol, že žalobca pozemok nikdy reálne nevyužíval, iba vykonával

všetko pre to, aby práve jemu znemožňoval pozemok užívať vytváraním fyzických prekážok, oplotenia, uzáver, reťazí, zámkov a právnych prekážok, všetko v snahe zmocniť sa pozemku s tým, že pokiaľ na pozemok vstúpil, bola naňho zavolaná polícia a podané trestné oznámenie, ktoré bolo ako nedôvodné zrušené prokurátorom. Poukázal na skutočnosť, že žalobca iba zneužíva omyl, ktorý vyvolal na dražbe sfalšovaním karty prevádzkovej jednotky, aby sa na jeho škodu obohatil, keď od roku 1991 právnymi obštrukciami, fyzickým bránením, vytváraním prekážok k vstupu a nepretržitých súdov o prevádzkovú jednotku, ktorej nedeliteľnou súčasťou je aj pozemok, mu spôsobuje ekonomické škody. Namietol, že nakoľko s pozemkom nakladať nemôže, nemôže vykonať ani prevod vlastníckeho práva, z dôvodu ktorého súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil a aj nesprávne rozhodol.

3.

Žalovaný podaním zo dňa 31. 07. 2017 doplnil svoje odvolanie, nakoľko však rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 v spojení s § 365 ods. 3 C. s. p.), ktorá žalovanému uplynula dňa 28. 04. 2017 (uznesenie súdu prvej inštancie mu bolo doručené dňa 12. 04. 2017), odvolací súd na dané podanie neprihliadal.

4.

Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že nakoľko je napadnuté uznesenie vecne správne a podmienky pre nariadenie neodkladného opatrenia boli splnené, navrhol uznesenie súdu prvej inštancie potvrdiť. Uviedol, že D. E. (žalovaného žalobca, dokonca právne zastúpený, v rozpore s ust. § 60 C. s. p. označuje vo svojich podaniach ako „ E. napriek tomu, že v sporovom konaní sú od účinnosti Civilného sporového poriadku stranami žalobca a žalovaný a do účinnosti Občianskeho súdneho poriadku boli podľa § 90 účastníkmi konania navrhovateľ /žalobca/ a odporca / žalovaný/, s právnymi pojmami, ktorými by mala byť advokátska kancelária zastupujúca žalobcu bezpochyby oboznámená) v odvolaní bez bližšej špecifikácie odvolacích dôvodov v podstate tvrdí, že údajne Okresný súd nariadením neodkladného opatrenia nerešpektuje súčasný právny stav, pretože súd už v konaní určil, že vlastníkom pozemku je D. E., nariadenie neodkladného opatrenia je nesprávne a nevykonateľné, pretože D. E. z dôvodu prebiehajúcich exekúcií nemôže nakladať s pozemkom a Kovoprojekt nepreukázal obavy zo scudzovania pozemku D. E. alebo exekútorom s tým, že Okresný súd nariadením neodkladného opatrenia popiera vlastné rozhodnutie, pretože žalobu vo veci samej už v konaní 3 zamietol (odvolací súd poznamenáva, že žalobca v odvolaní popisuje konania, ktoré označil číslicami 1, 2, 3, bez ich bližšej konkretizácie, napr. spisovou značkou a najmä označením súdu, na ktorom by mali akési konania 1, 2 a 3 prebiehať). Uviedol, že sa návrhom domáhal bezodkladnej ochrany v súvislosti s konaním 3, v ktorom žiada určiť, že vydržal vlastnícke právo k pozemku, pričom dostatočne osvedčil, že od nadobudnutia a prevzatia pozemku v roku 1992 dobromyseľne vystupoval ako jeho vlastník, a to počas celej premlčacej doby, ktorá uplynula v roku 2002 a vykonával zodpovedajúce práva a povinnosti s tým, že zároveň spochybnil hodnovernosť tvrdení D. E., ktoré si D. E. neustále prispôsobuje podľa toho, ako sa mu to práve hodí. Poukázal na skutočnosť, že D. E. začal tvrdiť, že pozemok v roku 1991 vydražil až v roku 2007, kedy inicioval konanie 2, keď dovtedy od roku 1992 tvrdil, že pozemok nikdy nenadobudol, v dôsledku čoho sa v konaní 1 domáhal určenia neplatnosti dražby a priznania náhrady škody s tým, že výsledok konania 2 nemôže brániť nariadeniu neodkladného opatrenia, pretože konanie 2 začalo až po uplynutí vydržacej doby a Kovoprojekt sa v konaní 3 domáha určenia vlastníckeho práva na základe odlišných skutkových a právnych skutočností a navyše, v rozpore s tvrdením D. E. v odvolaní, súdy sa v konaní 2 otázkou vydržania vôbec nezaoberali. Uviedol, že neodkladné opatrenie, prikazujúce D. E. zdržať sa prevodu vlastníckeho práva k pozemku, garantuje Kovoprojektu ochranu práve v súvislosti so spomenutými exekúciami, pričom už v návrhu osvedčil, že proti D. E. je vedené exekučné konanie 2, v ktorom exekútor vydal upovedomenie o spôsobe vykonania exekúcie predajom pozemku a exekučný príkaz na vykonanie exekúcie predajom pozemku, keď pozemok je jediným oficiálnym majetkom D. E. a výkonom exekúcie predajom pozemku by konanie 3 stratilo svoj význam, pretože navrátenie do predošlého stavu je v exekučnom konaní vylúčené, a teda Kovoprojekt by sa už v konaní určenia vlastníckeho práva k pozemku nedomohol. Žalobca vo svojom vyjadrení poukázal na ust. § 134 ods. 2 Exekučného poriadku, ktorý v prípade nariadenia neodkladného opatrenia bráni exekútorovi vykonať exekúciu predajom pozemku, ako aj na nález, v zmysle ktorého je v danom prípade neodkladné opatrenie prakticky jediným prostriedkom právnej ochrany Kovoprojektu, z dôvodu ktorého je riadne vykonateľné, resp. dôvodné a vecne správne. Nesúhlasil s tvrdením žalovaného o údajnej absencii preukázania hrozby scudzovania pozemku, nakoľko exekútor je povinný postupovať bez zbytočných

prieťahov a ak jediným majetkom pána Strýčka je pozemok (čo na účely oslobodenia od súdnych poplatkov v konaní 4 tvrdí samotný D. E.), a exekútor v exekučnom konaní 2 vydal upovedomenie a exekučný príkaz na vykonanie exekúcie predajom pozemku, potom existuje reálna hrozba, že exekútor k výkonu exekúcie predajom pozemku pristúpi. Uviedol, že v exekučnom konaní 1 už D. E. obdobným spôsobom o majetok získaný dražbou prišiel a ktorý bol za prinajmenšom pozoruhodných okolností napokon prepísaný na spoločnosť sídliacu na adrese trvalého pobytu pána Strýčka s tým, že uvedené skutočnosti, ako aj ďalšie v návrhu riadne a dostatočne prostredníctvom predložených listín osvedčil, a preto Okresný súd postupoval správne, ak vyššie osvedčené skutočnosti zohľadnil a Kovoprojektu poskytol ochranu nariadením neodkladného opatrenia. Nesúhlasil s tvrdením žalovaného, že Okresný súd nariadením neodkladného opatrenia poprel vlastné rozhodnutie, nakoľko v súlade so záväznými právnymi názormi najvyšších právnych autorít vyhovel potrebe bezodkladnej úpravy pomerov medzi Kovoprojektom a D. E., nakoľko konanie 3 doposiaľ nebolo ukončené, pretože Najvyšší súd zrušil druhostupňový rozsudok a vrátil mu vec na ďalšie konanie, a preto prvostupňový rozsudok (od 01. 07. 2016 ide o súd prvej inštancie, pozn. odvolacieho súdu), na ktorý poukazuje D. E. v odvolaní, takto nie je právoplatný s tým, že Okresný súd v uznesení jasne odôvodnil, prečo nariadil neodkladné opatrenie aj napriek tomu, že žalobu vo veci samej prvostupňovým rozsudkom zamietol, pričom zároveň zohľadnil aj práva D. E. tým, že účinky neodkladného opatrenia obmedzil len na nevyhnutný čas, t. j. do právoplatného skončenia konania 3.

5.

Žalovaný, ktorému bolo vyjadrenie žalobcu k jeho odvolaniu doručené dňa 16. 08. 2017, sa k nemu nevyjadril.

6.

Odvolací súd preskúmal vec podľa § 380 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. (Civilný sporový poriadok, účinný od 01. 07. 2016) bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 378 ods. 1 C. s. p. a dospel k záveru, že napadnuté uznesenie je nutné zmeniť, nakoľko je vecne nesprávne a odvolaniu žalovaného je potrebné priznať úspech.

7.

V posudzovanej veci sa žalobca žalobou podanou na súd prvej inštancie dňa 19. 03. 2012 domáha určenia, že je výlučným vlastníkom pozemku, nachádzajúceho sa H. L. Ú. G., O. G., O. D., Y. E. L. D. na M. H. Č.. XXXX K. D. A. „„, Č.. XXXX, Q. D. K. U.Á. O. H. XXXX G.X, ktorej súčasťou bol aj v poradí prvý návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým žiadal uložiť žalovanému povinnosť zákaz nakladať s nehnuteľnosťou, ku ktorej sa vo veci samej domáha určenia vlastníckeho práva dôvodiac potrebou dočasnej úpravy pomerov účastníkov konania (od 01. 07. 2016 strany sporu, pozn. odvolacieho súdu) do skončenia konania vo veci samej, nakoľko v konaniach o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti je táto potreba daná nutnosťou zamedzenia takým úkonom žalovaného, v dôsledku ktorých by ani prípadný úspech žaloby nemohol viesť k vyznačeniu v katastri nehnuteľností vlastníckeho práva zákonného vlastníka (žalobcu), nakoľko by tomu bránil nedostatok účasti v konaní aj osoby, na ktorú by čo i len formálne bolo prevedené vlastnícke právo osobami pôvodne riadne zažalovanými, pričom súd prvej inštancie uznesením zo dňa 07. augusta 2012, č. k. 5C/61/2012 - 45, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 12. 09. 2012 (žalobca odvolanie nepodal) návrh žalobcu na nariadenie predbežného opatrenia zamietol, keď dôvodom zamietnutia návrhu bola skutočnosť, že žalobca neosvedčil, že reálne dôjde k vyneseniu vyhovujúceho rozhodnutia a ani reálne ohrozenie výkonu rozhodnutia a ani tvrdenú obavu z jeho ohrozenia s poukazom na skutočnosť, že v čase vydania tohto rozhodnutia súdu prvej inštancie bola na M. H. Č.. XXXX zapísaná informatívna poznámka o vedení tohto konania, zákonným dôsledkom čoho je, že aj v prípade ak by v priebehu konania došlo k nakladaniu s nehnuteľnosťou žalovaným, prípadný vyhovujúci výrok by bol záväzný pre účastníkov zmluvy, ktorej sa týka návrh na povolenie vkladu vlastníckeho práva k predmetnému pozemku. Súd prvej inštancie v dôvodoch tohto rozhodnutia zároveň poukázal na skutočnosť, že podľa aktuálneho stavu zápisu na tomto liste vlastníctva je žalovaný titulom rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 29. novembra 2007 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 01. marca 2012, sp. zn. 14Co/453/2010, ktorý nadobudol právoplatnosť 07. 05. 2012, vlastníkom spornej nehnuteľnosti, keď tomuto rozhodnutiu predchádzalo rozhodnutie dovolacieho súdu, v ktorom vyslovil právny názor k otázke, či predmetný pozemok bol súčasťou žalovaným draženej

prevádzkovej jednotky N. E. - A. Q. G. - T. s tým, že rozhodujúcim bolo to, čo licitátor oznámil ako predmet dražby na dražbe.

8.

Žalobca dňa 03. 03. 2014 podal v poradí druhý návrh na nariadenie predbežného opatrenia (od 01. 07. 2016 neodkladné opatrenie), ktorým žiadal žalovanému uložiť identickú povinnosť ako v prvom návrhu, keď tento návrh odôvodnil zistením v katastri nehnuteľností, že pozemok, ku ktorému sa domáha určenia vlastníckeho práva je predmetom exekúcie vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 39Er/77/2010, ktorú vykonáva súdny exekútor JUDr. Jaroslav Straka v prospech oprávnenej C.. C. D., pričom súd prvej inštancie uznesením zo dňa 28. marca 2014, č. k. 5C/61/2012 - 234 tomuto návrhu vyhovel, avšak Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 29. apríla 2014, č. k. 4Co/221/2014 - 251 na odvolanie žalovaného napadnuté uznesenie zmenil tak, že návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietol z dôvodu, že žalobca neosvedčil reálnu hrozbu ujmy, na odstránenie ktorej ako jediný prostriedok malo slúžiť navrhované predbežné opatrenie a zároveň z dôvodu, že nedostatočne osvedčil nárok vo veci samej, a napokon z dôvodu, že zákaz uložený žalovanému ako aktuálnemu vlastníkovi v štádiu realizácie exekúcie súdnym exekútorom, vzhľadom na vedenie konania o vylúčení pozemku z exekúcie, je nelogický.

9.

Z obsahu spisu, ako aj z posledného návrhu žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia vyplýva, že uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 29. apríla 2014, č. k. 4Co/221/2014 - 251, ktorým bolo vyhovujúce uznesenie súdu prvej inštancie zmenené a návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietnutý, zrušil Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom zo dňa 20. augusta 2015, č. k. II. ÚS 866/2014 - 42 z dôvodu, že je zjavne neodôvodnené, nepreskúmateľné a tak ústavne neudržateľné, keď dospel k záveru: „že odôvodnenie uznesenia krajského súdu z 29. apríla 2014 nie je dostatočne individualizované, obsahuje len minimum osvedčených skutočností a nie sú zrejmé závery, na základe ktorých krajský súd dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky na nariadenie predbežného opatrenia. Zo sťažnosti sťažovateľa je zrejmé, že v danom štádiu konania okresnému súdu predložil viaceré podania napr. samotný návrh, vyjadrenie z 8. januára 2013 a predložil tiež viaceré dôkazy. Javí sa, že skutočnosti vyplývajúce z týchto dôkazov mohli byť relevantné pri rozhodovaní o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia. Sťažovateľ napr. v rozsiahlej argumentácii poukazuje na obsah konania vo veci samej - t. j. určenie vlastníckeho práva k pozemku vydržaním a vzťah tohto konania ku konaniu o určenie vlastníckeho práva žalovaného v konaní Okresného súdu Bratislava III vedenom pod sp. zn. 8 C 32/07. Krajský súd však tieto skutočnosti neuviedol a nijako sa s nimi nevysporiadal. Rovnako tak záver krajského súdu o tom, že predbežné opatrenie nie je jediným prostriedkom nápravy pre sťažovateľa vzhľadom na konanie o vylúčení vecí z exekúcie, sa javí byť v rozpore s judikatúrou najvyššieho súdu - napr. s jeho uznesením sp. zn. 3 M Cdo 20/2010, v ktorom tento dospel k záveru, že súdny exekútor „môže aj po podaní žaloby o vylúčení vecí z exekúcie v exekúcii pokračovať, vykonávať úkony exekučnej činnosti a realizovať predaj vecí na dražbe aj vtedy, ak konanie o vylúčení vecí z exekúcie nebolo právoplatne skončené“. Na tomto základe sa javí aj záver krajského súdu o tom, že sťažovateľ neosvedčil hrozbu reálnej ujmy za zjavne neodôvodnený a tým nepreskúmateľný“ a rozhodol, že krajský súd napadnutým uznesením sp. zn. 4 Co 221/2014 z 29. apríla 2014 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, porušil základné právo sťažovateľa (žalobcu, pozn. odvolacieho súdu) na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny“.

10.

Odvolací súd však považuje za potrebné poukázať na skutočnosť, že nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z roku 2015 predchádzalo ďalšie rozhodnutie, ktorým bolo rozhodnuté o v poradí treťom návrhu žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia, keď žalobca po rozhodnutí súdu prvej inštancie vo veci samej (rozsudok zo dňa 17. júla 2014, č. k. 5C/61/2012 - 293, ktorým žalobu žalobcu zamietol, ktorý potvrdil Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 26. novembra 2014, č. k. 2Co/764/2014 - 399 a ktorý Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 29. septembra 2016, sp. zn. 2 Cdo 719/2015 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že účastníkom konania odňal možnosť namietat správnosť „nového“ právneho názoru zaujatého až v odvolacom konaní), podal dňa 27. 08. 2014 ďalší návrh na nariadenie predbežného opatrenia (od 01. 07. 2016 neodkladné opatrenie), ktorý opätovne

odôvodnil existenciou exekučného príkazu na vykonanie exekúcie predajom tohto pozemku s tým, že nakoľko nie je účastníkom tohto exekučného konania (vedeného na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 39Er/77/2010, EX/20/2010), predmetom ktorého je daný pozemok, jediným nástrojom jeho právnej ochrany (§ 134 ods. 2 zák. č. 233/1995 Z. z.) je predbežné opatrenie vydané v tomto konaní, keďže exekútor má umožnené daný pozemok predať na dražbe, čím mu reálne a bezprostredne hrozí vznik ujmy, spočívajúcej v zmarení tohto konania, pričom súd prvej inštancie uznesením zo dňa 09. septembra 2014, č. k. 5C/61/2012 - 369 aj tento návrh žalobcu zamietol a Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 29. októbra 2014, č. k. 2Co/765/2014 - 389 uznesenie súdu prvej inštancie napadnuté odvolaním žalobcu, potvrdil.

11.

Z obsahu spisu ďalej vyplýva, že žalobca po vrátení veci Najvyšším súdom Slovenskej republiky na súd prvej inštancie dňa 15. 11. 2016 z dôvodu zrušenia rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 26. novembra 2014, sp. zn. 2Co/764/2014, podal dňa 24. 01. 2017 v poradí štvrtý návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorý odôvodnil opätovnou obavou, že exekútor pozemok v exekučnom konaní predá, čím by sa konanie stalo bezpredmetným, pričom poukázal na vyššie uvedený nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, žalobu, ktorú žalovaný podal dňa 02. 04. 2014 a ktorou sa voči nemu domáha náhrady škody vo výške 3. 588. 375 eur, ktorú mu mal spôsobiť údajným neoprávneným zásahom do jeho vlastníckeho práva k pozemku v nadväznosti na priebeh, resp. výsledky dražby s tým, že v konaní osvedčil, že od nadobudnutia pozemku a jeho prevzatia dňa 01. 05. 1992 dobromyseľne vystupoval ako jeho vlastníak počas celej vydržacej doby, ktorá uplynula dňa 01. 05. 2002 a napokon úvahou, že vzhľadom na osobu D. E., vrátane okolností, ktoré v návrhu uviedol je pravdepodobné, že D. E. vyvolal, resp. udržiava exekučné konanie 2 účelovo, t. j., ak by konanie 3 smerovalo k výsledku, že by mal D. E. stratiť vlastnícke právo k pozemku, vydraží ho v exekučnom konaní spriaznená osoba, v dôsledku čoho sa už Kovoprojekt vlastníckeho práva k nemu nedomôže.

12.

Súd prvej inštancie, ktorý v poradí štvrtému návrhu žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia vyhovel napadnutým uznesením dôvodiac tým, že mal z obsahu priložených listinných dôkazov a na základe dôkladného opisu rozhodujúcich skutočností osvedčenú naliehavú potrebu bezodkladnej a dočasnej úpravy pomerov medzi stranami sporu, keď v tejto súvislosti poukázal napr. na účelové vyvolanie, resp. udržiavanie exekučného konania žalovaným rozhodol vecne nesprávne, nakoľko síce v odôvodnení svojho rozhodnutia vymenoval všetky listinné dôkazy, ktoré žalobca k návrhu pripojil, avšak ktorými dôkazmi mal osvedčenú potrebu bezodkladnej úpravy pomerov medzi stranami sporu a tvrdenie žalobcu v návrhu o účelovom vyvolaní, resp. udržiavaní exekučného konania žalovaným, už konkretizovať opomenul.

13.

Podľa § 329 ods. 2 C. s. p., pre neodkladné opatrenie je rozhodujúci stav v čase vydania uznesenia súdu prvej inštancie.

14.

Citované zákonné ustanovenie určuje okamih, ktorý je rozhodujúci pre rozhodnutie súdu, t. j. rozhodujúci je stav, ktorý je tu v čase vydania uznesenia, ktorým sa rozhoduje o nariadení neodkladného opatrenia, avšak k akej zmene skutkového stavu došlo od 12. 11. 2014, kedy v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 29. októbra 2014, č. k. 2 Co/765/2014 - 389 nadobudlo právoplatnosť prvoinštančné uznesenie zo dňa 09. septembra 2014, č. k. 5C/61/2012 - 369, ktorým bol v poradí tretí návrh žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia zamietnutý, súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého uznesenia neuviedol vôbec, a to napriek tomu, že Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom zo dňa 20. augusta 2015, č. k. II. ÚS 866/2014 - 42, na ktorý síce vo svojom rozhodnutí poukázal z dôvodu, že rešpektuje závery vyšších súdnych autorít v tejto právnej veci, zrušil uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 29. apríla 2014, č. k. 4Co/221/2014 - 251, ktorým bolo vyhovujúce uznesenie súdu prvej inštancie zmenené a návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietnutý z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti, resp. zjavnej neodôvodnenosti, keď ústavný súd uviedol, že nie sú zrejmé závery,

na základe ktorých odvolací súd dospel k záveru, že podmienky na nariadenie predbežného opatrenia splnené nie sú, pričom sa javí, že skutočnosti vyplývajúce z viacerých podaní a dôkazov, ktoré žalobca predložil k návrhu, vyjadrenie zo dňa 08. januára 2013, by mohli byť relevantné pri rozhodovaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, avšak odvolací súd považuje za nevyhnutné zdôrazniť, že týmto nálezom k zrušeniu v poradí posledného právoplatného a aj vykonateľného rozhodnutia (zo dňa 29. októbra 2014, č. k. 2 Co/765/2014 - 389) odvolacieho súdu v konaní o nariadenie neodkladného opatrenia v posudzovanej veci bez akýchkoľvek pochybností nedošlo.

15.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s námietkami žalovaného v podanom odvolaní, že povinnosť, ktorá mu bola uložená napadnutým uznesením spočívajúca v povinnosti zdržať sa prevodu vlastníckeho práva k pozemku, ku ktorému určenia vlastníctva vydržaním sa žalobca domáha žalobou je absolútne právne irelevantná, nakoľko je nesporné, že exekučné konanie v exekučnom konaní vykonáva súdny exekútor a nie účastníci exekučného konania (§ 37 ods. 1 zák. č. 233/1995 Z. z. v znení neskorších predpisov, oprávnený - C.. C. D. alebo povinný - žalovaný v tomto spore) z čoho vyplýva, že žalovaný s nehnuteľnosťou vôbec nakladať nemôže, teda ani previesť svoje vlastnícke právo na inú osobu, nakoľko predmetná nehnuteľnosť je zablokovaná exekučným záložným právom, pričom ako vyplýva z M. H. Č.. XXXX, Q. Č. V.: Ľ.K., na D. A. „, bol vydaný už dňa 03. 08. 2012 exekučný príkaz na zriadenie exekučného záložného práva EX 20/10 v prospech oprávneného C.. C. D., nar. 23. 07. 1965 (Podanie Z 1952/2012), upovedomenie o spôsobe vykonania exekúcie predajom EX 20/10 zo dňa 31. 10. 2013 v prospech totožného oprávneného (C.. C. D.), ako i exekučný príkaz na vykonanie exekúcie predajom EX 20/10 zo dňa 07. 11. 2013 v prospech oprávnenej C.. C. D., a preto je nesporné, že aj v prípade existencie právoplatného uznesenia o nariadení neodkladného opatrenia v navrhovanom znení, ktorým je žalovanému a zároveň povinnému v exekučnom konaní uložená povinnosť zdržať sa prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, by išlo o duplicitný zákaz, nakoľko zákaz nakladať s nehnuteľnosťou, resp. majetkom podliehajúcim exekúcii je povinnému uložená už v upovedomení o začatí exekúcie.

16.

Odvolací súd vo vzťahu k uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 01. 12. 2011, sp. zn. 3 MCdo 20/2010, v ktorom bola riešená otázka právnych následkov podania žaloby o vylúčenie veci z exekúcie na ďalší priebeh exekúcie, a v ktorom bol vyslovený právny záver, na ktorý poukazoval žalobca a aj Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze zo dňa 20. augusta 2015, č. k. II. ÚS 866/2014 - 42, „že podanie excindačnej žaloby nebráni súdnemu exekútorovi v exekúcii pokračovať a realizovať predaj veci na dražbe aj vtedy, ak konanie o vylúčenie veci z exekúcie nebolo právoplatne skončené s tým, že vykonanie dražby nebude mať vplyv na práva osoby, ktorá podala vylučovaciu žalobu; táto sa môže v rámci konania začatého podaním vylučovacej žaloby zmenou žaloby domáhať vylúčenia výťažku z dražby z rozvrhu alebo vydania výťažku“ uvádza, že v posudzovanej veci žalobca v poradí k štvrtému návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia (zo dňa 24. 01. 2017) síce predložil 27 príloh, avšak z ani jedného predloženého dôkazu a dokonca ani z jeho argumentácie v podanom návrhu nie je možné zistiť (a ani z dôkazov, ktoré žalobca predložil k vyjadreniu zo dňa 09. 01. 2013, na ktoré poukázal v náleze Ústavný súd Slovenskej republiky, keď k tomuto vyjadreniu predložil iba rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 17. 06. 2003, sp. zn. 2Co/46/2003, doplnenie návrhu k sp. zn. Cb77/1992, ktoré podal žalovaný dňa 26. 10. 1993 na Okresný súd Bratislava II, vyjadrenie žalovaného tohto konania zo dňa 25. 10. 1995 ku konaniu vedenému na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 16C/37/95, odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 12. 12. 1997, č. k. 16C/37/1995 - 203, zápisnicu z pojednávania na Krajskom súde v Bratislave zo dňa 05. 06. 1996 v konaní vedenom pod sp. zn. 13Co/37/1996, z ktorých však žiadne relevantné skutočnosti vo vzťahu k navrhovanému neodkladnému opatreniu v tomto konaní nevyplývajú), či konanie vedené na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 19C/161/2012, v ktorom sa domáha vylúčenia nehnuteľnosti, ktorá je predmetom tohto súdneho konania z exekučného konania je alebo nie je právoplatne skončené, a zároveň žalobca nepredložil žiadny dôkaz o tom, ako bolo rozhodnuté v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 39 Er/77/2010 o jeho návrhu na odklad exekúcie, t. j. žalobca nepreukázal, napriek tomu, že je právne zastúpený od začiatku tohto konania, či v roku 2017, kedy podal štvrtý návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, nemá ochranu tvrdeného vlastníckeho práva k spornej nehnuteľnosti (žaloba vo veci samej) už zabezpečenú špecifikovanými právnymi prostriedkami.

17.

Odhliadnuc od uvedených okolností, považuje odvolací súd poukázať aj na skutočnosť, že exekučné záložné právo je poisťou veriteľa, ktorým sa zablokuje nehnuteľnosť vo vlastníctve dlžníka (žalovaného tohto konania), t. j., ako už bolo uvedené vyššie, žalovaný ako povinný v exekučnom konaní s nehnuteľnosťou nakladať nemôže, pričom aj v prípade, ak by exekútor v dražbe pokračoval, keď v tomto štádiu konania žalobca ani nepreukázal, či súdny exekútor v realizácii exekúcie predajom nehnuteľnosti na dražbe, nemá zabránené rozhodnutím o odklade exekúcie alebo právoplatným rozhodnutím o návrhu na vylúčenie pozemku z exekúcie (oba návrhy podané žalobcom), je Správa katastra povinná v rámci prípadného celého procesu vkladového konania prihliadať na časť V.: Ľ. M. H. Č.. XXXX, H. L. C. na D. A. „. Č.. XXXX zapísaných viacero exekučných príkazov na zriadenie exekučného záložného práva, a zároveň v súlade s § 38 v spojení s § 39 ods. 1 katastrálneho zákona a v spojení s § 44 ods. 2 vyhlášky č. 79/1996 Z. z. vyznačená poznámka o začatí konania o právach k nehnuteľnostiam na Okresnom súde v Pezinku pod sp. zn. 5C/61/2012 zo dňa 19. 03. 2012 (prejednávaná vec) a zároveň obmedzujúce poznámky, a to upovedomenie o spôsobe vykonania exekúcie predajom EX 20/10 zo dňa 31. 10. 2013 v prospech oprávneného C.. C. D.Á., nar. 23. 07. 1965 (Exekútorský úrad so sídlom Račianska 66, 831 02 Bratislava 3 - JUDr. Jaroslav Straka), Podanie: P1 418/2013, ako i exekučný príkaz na vykonanie exekúcie predajom EX 20/10 zo dňa 07. 11. 2013 v prospech oprávnenej C.. C. D., D.: D. XXX/XXXX, t. j. nakoľko Správe katastra boli doručené upovedomenia o začatí exekúcie predajom nehnuteľnosti a boli zapísané ako poznámka (a farchy), ktorá o nehnuteľnosti informuje, je jej povinnosťou pri skúmaní platnosti zmluvy, ktorou by prípadný vydražiteľ nehnuteľnosť vydražil, vyhodnotiť upovedomenia o začatí exekúcie v zmysle ustanovení exekučného poriadku (§ 47 ods. 1 písm. a/, b/, § 135 ods. 1 písm. a/, b/ zák. č. 233/1995 Z. z.).

18.

Správa katastra, ktorá rozhoduje na základe skutkových a právnych skutočností existujúcich v čase rozhodnutia (§ 31 ods. 2 katastrálneho zákona v spojení s § 36b ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 79/1996 Z. z.), je totiž povinná skúmať, či po uzavretí zmluvy do rozhodnutia o povolení vkladu nenastali skutkové alebo právne zmeny, ktoré vkladu do katastra nehnuteľností bránia, pričom odvolací súd považuje za nutné zdôrazniť, že vydanie upovedomenia o začatí exekúcie predajom nehnuteľnosti exekútorom povereným exekúciou po jeho doručení Správe katastra je takou skutkovou a právnou zmenou, na ktorú je povinný vo vkladovom konaní prihliadať v čase vydania rozhodnutia o povolení vkladu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti do katastra, keď iný výklad by bol v rozpore so zabezpečením práv oprávneného, v prospech ktorého začala exekúcia na základe upovedomenia o začatí exekúcie vydaného exekútorom povereným súdom na jej vykonanie.

19.

K tvrdeniam žalobcu v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, ako aj v odvolacom konaní, že preukázal, že vlastníctvo k pozemku vydržal, t. j., že je jeho vlastníkom odvolací súd uvádza, že ním tvrdené vlastníctvo doposiaľ nebolo judikované žiadnym súdnym rozhodnutím, pričom ním uplatnené právo nie je možné posudzovať ani v konaní o nariadenie neodkladného opatrenia, nakoľko dočasnou úpravou urobenou vo forme neodkladného opatrenia je vylúčené prejudikovať práva a povinnosti strán a zároveň posudzovať právny vzťah medzi nimi, ako sa žalobca mylne domnieva, keďže neodkladným opatrením je možné poskytnúť oprávnenému iba dočasnú ochranu, a to len v prípade, ak si navrhovateľ neodkladného opatrenia splní svoju dôkaznú povinnosť a povinnosť tvrdenia, t. j. osvedčí procesné a hmotnoprávne skutočnosti, ktorých pravdepodobnosť môže vyústiť do záveru o legálnosti (potrebe, naliehavosti, primeranosti) nariadenia neodkladného opatrenia.

20.

Súd prvej inštancie preto napadnutým uznesením, ktorým návrhu žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia vyhovel z dôvodu, že zákonné podmienky na jeho nariadenie splnené boli rozhodol vecne nesprávne, a preto odvolací súd prvoinštančné uznesenie podľa § 388 C. s. p. zmenil a návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol, nakoľko žalobca neosvedčil potrebu dočasnej úpravy medzi stranami sporu a ani skutočnosť, že budúci výkon rozhodnutia by mohol byť ohrozený.

21.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 veta druhá C. s. p. v spojení s § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).